

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1675. usque ad annum 1681

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1780

VD18 90119207

§. 31. Personati Abbatis libellus a P. Renato Massuet consutatus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67305)

Sæc. XVII.
A. C. 1680.

§. XXXI.

Personati Abbatis libellus a P. Renato Massuet confutatus.

Inter tot scripta, quæ contra confectum hunc Germaniæ Abbatem prodire, nullum majore legentium aviditate excipiebatur præter illud, quod, & creditum est, Pater Renatus Massuet Benedictinus sub titulo: *Epistola cujusdam Ecclesiastici ad R. P. E. L. I. (*)* Osabrugi, seu verius Rothomagi edidit, ac Benedictinorum orthodoxiam non minus solide, quam erudite vindicavit. præprimis igitur ad primam Abbatis difficultatem respondit, Benedictino Editores non Theologorum sed criticorum munus obiisse, illorum quidem esse,

(*) Seu Reverendum Patrem Emericum Langois Jesuitam, quem Pater Massuet personato hoc Abbate latuisse suspicabatur; tum vero duo ejusdem cognominis Jesuitæ in Collegio Claromontano agebant, quorum junior graviter querebatur, quod durius in hac epistola habitus, Auctor hujus libelli diceretur, cum tamen ætate adhuc juvenis tantam scientiæ ubertatem haurire haud potuisset, potius igitur hic libellus seniori ascribi debuisset, si tamen illius Author esset Jesuita.

in Auctoribus, quos explanare aggre- Sæc. XVII.
A. C. 1680.
diuntur, loca controversa differtationi-

bus dilucidare, obscuros textus clario-
ribus explanare, Auctoremque ab er-
roribus perperam imputatis vindicare:
Criticorum autem, qui Patrum opera
edunt, munus duntaxat esse loca vel
per ignorantiam vel malitiam corrupta
in integrum restituere, ea cum anti-
quissimis juxta ac integerrimis manu-
scriptis conferre, vera opera a supposi-
titiis discernere, S. Patris textus puritati
sue restituere, articulorum, locorum-
que præcipuorum synopsis ad margi-
nem annotare &c. proin Sanmauriano-
rum fidem suspectam haberi non posse,
eoquod difficultates Jansenismum re-
spicientes non explanarint, nec secuti
fuerint exemplum Parisiensis Archiepi-
scopi; Præsulis enim non Editorum
esse, instruere populum suum, eum-
que de erroribus in libro, quem dam-
nat, præservare: alias etiam Frontonis
Ducæi Jesuitæ doctrina fidesque su-
specta haberi debuisset, eoquod San-
ctum hunc Patrem, qui Semi-Pela-
gianismi accusabatur, per quamdam
apologiam non vindicasset.

Secundam difficultatem Massuetus
duntaxat suppositioni initi asserit,
eoquod annotationibus, quas Edi-
tores ad textus S. Augustini de Dei vo-
lunta-

Sæc. XVII. luntate omnes salvandi addunt, sese
 A. C. 1680. revocent ad alia ejusdem S. Doctoris
 opera; ad tertiam asserit, Benedicti-
 norum notas plerumque esse easdem
 cum Lovaniensibus, & non raro textui
 magis consonas, magis frequentes,
 magisque intelligibiles, ad quartam re-
 spondet, quod hic textus: *Perseverare,*
si velles, equidem a Catholicis pro de-
 monstratione gratiæ sufficientis habe-
 tur, Sanctus quoque Doctor hunc tex-
 tum explicandi ansam eripuerit ex du-
 bio quorundam Monachorum Adu-
 metini Monasterii, qui sensum epistolæ
 ad Sixtum non assecuti putabant, quod
 si gratia ex seipsa esset efficax, & per-
 severantia singulare donum Dei, incaf-
 sum Peccatores reprehenderentur, quia
 opponere possent, quod perseverandi
 potentiam non habuerint, quibus S.
 Doctor respondet, quod hi Peccatores
 cum a bona vita ad perversam non alia
 ex causa prolapsi sint, quia voluerunt,
 semper verum maneat, quod perseve-
 rassent, si voluissent, Benedictinorum
 igitur annotatio vera sit, cum enim
 S. Augustinus his Monachis respondens,
 sibi contradicere & cum Pelagianis &
 Semipelagianis perseverantiam volun-
 tati adscribere videretur, necessarium
 erat, & Benedictini in sua annotatione
 verum sensum verborum S. Augustini,
 quem

quem ex aliis ejusdem operibus colli- Sæc. XVII.
A. C. 1680.
gere fas est, determinarent, de cetero
autem hæc eorum annotatio nullatenus
gratiæ sufficienti præjudicet. Insuper
ostendit, quod S. Prosper & Cardinalis
Norisius disertis verbis asserant, quod
*liber de correctione & gratia universam
Divinæ gratiæ Oeconomiam subiiciat.*
Quintam enervaturus difficultatem de-
monstrat, falsum esse, quod Catholici
ex hoc textu: *Deus non deserit, nisi de-*
seratur, gratiam sufficientem compro-
barint, quia Tridentini Concilii Patres
hoc textu duntaxat usi sint ad stabilien-
dum discrimen inter peccata venialia
& mortalia, in eo, quod hæc nos gra-
tia sanctificante privent, non item illa.
Ut sextam diluat difficultatem ostendit,
quod Editores per hæc verba: *gratiæ
Christi definitio* non excluderint gratiam
sufficientem, sed hanc notam fecerint
ad textum S. Augustini, respondentis
Pelagio, qui in sua epistola ad Pauli-
num gloriabatur, quod veram Dei gra-
tiam professus sit, observat ergo S. Do-
ctor, quod genuina idea de gratia Chri-
stiana non formetur, si ea duntaxat in
remissione peccatorum consistere creda-
tur, sed insuper admittendum sit *adju-*
torium bene agendi per inspirationem flagran-
tissimæ & luminosissimæ charitatis, recte
igitur annotarint Benedictini, hanc
esse

Sæc. XVII. esse definitionem veræ gratiæ: dein
A. C. 1680. exprobrat Abbati, quod male ita intulerit: *si hæc verba sunt definitio gratiæ Christi, hæc definitio convenire debet omni gratiæ Christi, quam S. Augustinus admittit, evidens autem est, quod hæc definitio non conveniat gratiæ sufficienti: eoquod gerundium agendi, significat actum non potentiam: & S. Augustinus hunc ipsum locum ibidem explicet, ac idem esse, ac gratiam qua adjuvamus ad aliquid agendum, indeque concludit Massuetus, quod nequidem detur gratia sufficiens, quæ non semper det operari aliquod bonum per inspirationem saltem inchoatam, aut per aliquem actum imperiectum flagrantissimæ & luminosissimæ charitatis. Ad septimam objectionem reprehendit Abbatem, quod, ut sæpe censuræ verosimilitudinem affundat, plusquam mediam partem a textu S. Augustini segregarit, restituta autem ejus integritate Benedictinorum annotatio optime textui congruat. Octavæ objectioni occursurus ostendit, quod S. Doctor demonstrarit, quod quamvis homines possint evitare omnia peccata, non tamen omnia evitent, quia evitare nolunt, & quod Deus permittat, ne velint, quodque perversa hæc voluntas nihilominus a nobis sit, & quod bona voluntas, quæ nos ad Deum trahit,*

fit effectus gratiæ nos excitantis & ad-
juvantis, interrogat postmodum, quare
Deus velit, ut aliqui ad eum conver-
tantur, alios autem punire velit? &
respondeat, quod justitiæ suæ abyssus
ita sint absconditæ, ut ei soli sint co-
gnitæ: his addat, quod nequidem suis
Sanctis aut cognitionem cujusdam actus
justi, aut delectationem victricem ad
illius executionem donet: optime ergo
Benedictini, ut S. Doctoris mentem
assequantur, & rectam quæstionis ideam
exhibeant, potuerint annotare: *quare
gratia non omnibus, nec semper Sanctis
detur*, quamvis, ut ait Mabillonius,
optandum fuisset, ut Editores, qui
quidem duntaxat de subtractione solius
gratiæ victricis locuti sunt, hoc nomen
victrix ad præcavendum scandalum ad-
didissent. Hac responsione etiam no-
nam dissolvit objectionem; ad decimam
respondet, quod hoc summarium ex-
acte consonet textui, & D. Augustini
sensui, qui disertis verbis ait: *quod in-
structio vere dici possit gratia Dei, quando
Deus eam intra nosmetipsos diffundit, ita
ut nobis non modo detegat veritatem, sed
etiam charitatem donet*, inde vero con-
cludit, quod *quicumque hoc modo, id est
per charitatem, est instructus, omnino agat,
quicquid agendum didicit*. Undecimam
difficultatem pariter postea proposuit
Hist. Eccles. Tom. LXIV. O o P.

Sæc. XVII.
A. C. 1680.

Sæc. XVII. P. Germonius Jesuita in duabus di-
A.C. 1680. *sceptationibus de antiquis Regum Fran-*
corum diplomatibus, qui Benedictinis ex-
 probrat, quod corruptis M.S. Codici-
 bus usi sint, ac præcipue Corbeiensis,
 qui quia Sæculo IX. scriptus creditur,
 inferri potest, illum in Corbeiensis Mo-
 nasterio tempore Ratrami descriptum
 fuisse, cum autem ibi tum vixerint Mo-
 nachi, quos Hincmarus de Prædesti-
 natiana hæresi reos esse, aut saltem er-
 roribus Gotescalchi Prædestinatiani Mo-
 nachi favisse insimulabat, proin hunc
 Codicem in illis locis, ubi de Præde-
 stinatione & gratia agitur, suspectum
 esse constet. Attamen dubium adhuc
 est, an hæresis Prædestinatiana non sit
 inter res fictitias reponenda: falsissi-
 mum autem, quod Benedictini cor-
 ruptis ejusmodi Codicibus usi sint, cum
 præter Gallicanos Codices etiam Vati-
 canos, Belgicos, Anglicos, ac quot-
 quot ubique terrarum reperire poterant,
 antiquissimos, & integerrimos ad ma-
 nus habuerint: ad duodecimam diffi-
 cultatem ostendit Massuetius, nullate-
 nus ex notis probari, quod aliam ad-
 miserint libertatem indifferentiæ, quam
 Julianus: postremæ denique accusationi
 opposuit, quod hæc Analysis utpote
 mera synopsis Augustinianæ doctrinæ
 nil nisi orthodoxum contineat, & 2-
 liunde

liunde Benedictini exemplaria, quibus Sæc. XVII. A. C. 1680.
adjecta erat hæc analysi, combusse-
rint, atque ab illorum manibus, ad
quas pervenerant, retraxerint.

§. XXXII.

*Mabillonii Apologia contra conficti
Abbatis calumnias.*

Tandem jussu ac nomine totius Con- Bibl. Germ. t. 34. p. 28.
gregationis Sanmaurianæ Joannes
Mabillonius editionem, atque Edito-
rum orthodoxiam percelebri scripto vin-
dicavit: Præprimis igitur palam pro-
fitebatur, quod in præfata Congrega-
tione quinque Jansenii propositiones eo
modo, quo eas Pontifex & Ecclesia
damnavit, semper fuerint damnatæ, &
omnis factio præcipue Jansenistica fuerit
rejecta, nec Sancti Augustini doctrinæ
inhæreatur, quam quia Pontifex & Ec-
clesia illam commendavit, *neque enim*
S. Augustino, inquiebat Mabillonius,
crederemus, nisi Ecclesiæ auctoritas id præ-
ciperet. Postea ostendit, quod S. Doctor
errorem Pelagii, qui Gratix fere nihil
tribuens, totum libero arbitrio adscri-
psit, confutaturus, gratix efficaciam,
& gratuitam Prædestinationem pro-
pugnaret, asserens, quod liberum ar-
bitrium post hominis lapsum ad malum
sibi soli sufficiat, ad bonum vero indi-